

paa den sukkerdyrkende Ø, og navnlig Fremgang derved, at Dyrkningen er bedre og Produktionen større. Selvfølgelig har ogsaa Høstforholdene bidraget dertil. Paa St. Thomas derimod har jeg ikke været i Stand til at se, at der er nogen nær Udfigt til Fremgang. Der næres jo store Forventninger om, hvad Panamakanalens Aabning kunde bringe af Fordele for St. Thomas. Jeg skal ikke udtale nogen Dom derom, men i ethvert Tilfælde er det ikke noget nært Forestaaende, at Panamakanalen bliver aabnet. Der kunde vistnok gøres Noget for at bevirke en Forøgelse af St. Thomas' Nærings, naar man var i Stand til helt at afskaffe eller væsentlig nedsætte Afgifterne i St. Thomas' Havn, men der staar man lige overfor den finansielle Banfelighed, at man ikke drifter sig til at formindste Indtægterne i Haab om fremtidig Stigning og fremtidig Udvikling, naar man luffer under en stadig aarlig knugende Underbalance. Det har været paatænkt og foreslaaet fra Guvernørens Side ikke desmindre at ville gennemføre en saadan formindstet Skibsafgift og søge Dækning gennem en Forhøielse af andre Afgifter, men det har hidtil stødt paa Modstand i Kolonialraadet.

Af det af mig Fremførte antager jeg, at det tilstrækkelig vil fremgaa, at der er al Anledning til at gjøre Noget for at skaffe en Mulighed for en Balance til Bete for Koloniernes Vedkommende. Jeg ser ikke rettere, end at det, der ligger nærmest for, vilde være, at Moderlandet, som jeg foreslog i 1879 og senere i 1880, overtog Militærudgifterne i Vestindien. Militærudgifterne ere nu for begge Koloniernes Vedkommende 78—79,000 Dollars om Aaret, dertil komme de militære Pensioner til et Beløb af 5—6,000 Dollars, med andre Ord ere de samlede Militærudgifter for Kolonierne 84—85,000 Dollars efter et Gjennemsnit af 5 Aar. Naar Kolonierne lettes for denne Byrde, vilde de være i Stand til og maa og bør være i Stand til ikke alene at opnaa Balance for Diebliffet, men ogsaa at undgaa fremtidig Underbalance, ikke at tale om, at de bør blive i Stand til fuldt ud at opfylde deres Forpligtelser, hvorved jeg naturligvis mener at betale først Renter af deres Gæld og dernæst selve Gælden. Lovforslaget om Forandring af Kolonialloven af 27de Novbr 1863, som jeg her fremfører, indeholder tillige Forslag om en anden Organisation af Hærstyrken i Vestindien. Hvad dette angaar, ere Afgørelserne fra det, som Landsstinget tiltraadte i 1879—80, saa smaa, at jeg i dette Diebliff vil Fremføttelsen ikke vil trætte Thinget med en Redegørelse derved.

Foruden det Forslag, som jeg nys fremførte om en Forandring i Kolonialloven, og som jo sigter til at tilveiebringe en Basis, som skal kunne bære den fremtidige Udvikling derude, saa er jeg i den Nødvendighed endvidere at maatte fremføre Forslag om midlertidige Foranstaltninger for at hjælpe St. Croix ud over de ødelæggende Følger af Krisen — jeg tror, det er det Navn, der kendes bedst paa det mærkværdige og bratte Fald i Sukkerpriserne og de Følger, som det allerede har havt. Marsagen til Faldet i Sukkerpriserne er selvfølgelig en Overproduktion af Sukker, og Midlet mod Sygdommen maa jo her, som altid i lignende Tilfælde, være, at der atter tilveiebringes Ligevægt mellem Produktion og Forbrug, og jeg tør vel antage, at de Fleste i alt Fald ere af samme Mening som jeg, at der under almindelige Forhold ikke er Anledning for Staten til under saadanne Omstændigheder at blande sig i Sagen. Sygdommen vil have sit regelmæssige Forløb, og Helbredelsen vil komme, naturligvis ikke uden store Tab og delvise Ødelæggelser; det er en Selvfølge, men under sædvanlige Forhold tror jeg, at man maa være enig om, at der ikke er nogen anden Fremgangsmaade at følge. Jeg har imidlertid den bestemte Formening, at der for St. Croix's Vedkommende er overordentlige Forhold til Stede, som ikke alene gjøre det forvarligt, at man blander sig i Sagen, men ogsaa efter mit Skjøn gjør det nødvendigt. Dersom jeg i Korthed skal betegne, hvori disse exceptionelle Forhold bestaa, er det, at hele St. Croix's Erhverv saa at sige alene, direkte og indirekte, hviler paa Sukkerdyrkningen; falder Sukkerdyrkningen, er Befolkningen erhvervsløs, og det er en Selvfølge, at man ikke kan tage det med Lige gyldighed her hjemme, da det, foruden den naturlige Medfølelse med vore Medborgere derude, jo ligger meget nær, at vi ikke vilde kunne undgaa at komme til at bære en meget væsentlig Del af den Byrde, der fulgte af, at St. Croix's Erhverv ophørte; vi vilde komme til at beholde den som Fattigkoloni. Dersom Forholdene paa St. Croix nu endda vare saadanne, at man i den gode Tid havde havt tilstrækkelig gode Aar til at samle en Reserve til at kunne taale Tab ved en saadan Krise som den, der nu er indtraadt, ja, saa kunde man jo sige: de maa bære Tabene selv, og vi ville i ethvert Tilfælde først se det an, hvor længe denne Krise varer, og hvorledes den vil udvikle sig, før vi træde hjælpende til, men man maatte jo kun lidt hende Tilstandene paa St. Croix efter 1878 for at have den Illusion, at der nu skulde være opsamlet en Reserve tilstrækkelig til at dække